

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvořem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah! Rovněž, pokud čtete nějaký příběh, který se tváří „výchovně“ nebo jako „vzdělávací“, vezměte prosím na vědomí, že může obsahovat chybné informace, jakkoli je píšu dle svého nejlepšího vědomí, svědomí a znalostí.

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoli zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henryš

Část 3. - Co dělat když na nás chytne oblečení?

(U Spejblů doma. Spejbl spí v křesle a Hurvínek s Máničkou si šeptají)

- Mánička: Tak co budeš dělat s tím zapalovačem Hurvínku?
Hurvínek: S jakým zapalovačem?
Mánička: Přeci s tím jak jsem našli na tom chodníku ještě s Prudilem a Čadilem?
Hurvínek: My jsme našli Prudila s Čadilem na chodníku?
Mánička: Ale né, ti se tam přeci tak nějak nachomítli, zrovna když jsme ten zapalovač na tom chodníku našli.
Hurvínek: Na jakém chodníku?
Mánička: Na tom u školy přeci. Jak můžeš zapomenout jaký zapalovač, když jsi se vsadil s Čadilkem a Prudilem, že ho rozbiješ o zem. Oni přece říkali, že to neuděláš.
Hurvínek: Jo s tímhle zapalovačem. To je jasné, že ho rozbiju, jak bych jinak vyhrál tu sázku, kdybych ho nerozbil?
Mánička: A není to nebezpečné? Takový zapalovač přeci není na rozbíjení, ale na zapalování?
Hurvínek: Jaké zapalování Máni?
Mánička: Třeba svíček na dortech, svíček na stromečku nebo cigaret...
Hurvínek: Ale my jsme se nevsadili o to, že něco zapálím Máni.
Mánička: Ty jsi se neměl vsázet ani o to, že ho rozbiješ Hurvínku.
Hurvínek: Taký z toho mám trochu strach, ale teď už couvnout nemůžu, kluci na mě čekají!
Mánička: Tak by jsi jim akorát řekl, že jsi si to rozmyslel.
Hurvínek: To víš, a kluci by mě měli za zbabělce, jak bych potom vypadal?
Mánička: A co když to bouchne Hurvínku?
Hurvínek: O to právě jde, to má buchnout.
Mánička: Proč ten zapalovač tedy chceš rozbít, když víš že to bouchne?
Hurvínek: Já jsem ani tolik nechtěl, ale kluci mě vyhecovali. Oni to totiž nechtěli udělat, prý jestli chci k nim do party, tak to mám udělat já.
Mánička: A oni neví, že ten zapalovač bouchne, když s ním pračtíš o zem?
Hurvínek: Vybouchne!
Mánička: Cože?
Hurvínek: Vybouchne, ne bouchne. Přeci nemá ruce, aby někoho bouchal, žano.
Mánička: To je přeci jedno. Proč jste se vsázeli, když všichni víte, že to bouchne, tedy vybouchne?
Hurvínek: Jsem přeci říkal, abych mohl k nim do party a pak taky to nikdo z nás zatím neviděl.
Mánička: Co jste nikdo neviděl?
Hurvínek: Bouchnout, ehm, tedy vybouchnout zapalovač.
Mánička: A co když to vybouchne víc než čekáte?
Hurvínek: To by bylo špatné?
Mánička: Já nevím, asi ano, to záleží jak moc by to bouchlo.
Hurvínek: No jo, ale co když to bouchne akorát. To bych pak byl za ještě většího hlupáka, že jsem se bál, že to bouchne moc a ono to zatím bouchlo akorát...
Mánička: Víš co Hurvínku, dělej jak myslíš, ale podle mě je to hloupost!
Spejbl: (Se probudí) Mýlíš se Máničko!
Hurvínek: Jé tatí, ty jsi vzhůru?
Spejbl: No ano, od začátku vás poslouchám.
Hurvínek: Vidíš Máni, i taťulda chápe, že to není hloupost!
Mánička: Vážně to není hloupost pane Spejble?
Spejbl: Kdepak Máni, není to hloupost...
Hurvínek: ... vidíš, vidíš...
Spejbl: ... je velkolepá, abych tak řekl monstrózní hloupost Hurvajz! Sirky a zapalovače patří do rukou jen dospělým! Rozbijet zapalovač, zapalovat s ním něco nebo si hrát

se sirkami, když nevíš, co se může stát, to stejná hloupost, jako když jsi chtěl minule smíchat ty dvě lahvičky.

Mánička: Jak jsem také nevěděli co je v nich a co by mohly udělat, vidíte pane Spejble?

Spejbl: Ovšem, přesně tak.

Mánička: Tedy ještě že jste nespal, stejně jako posledně, pane Spejble!

Spejbl: Sice jsem nespal Máničko, ale takhle to nebude pokaždé, když budete chtít udělat nějakou takovou hloupost. Co kdybych nebyl doma?

Mánička: Ale já Hurvínkovi říkala, že je to špatný nápad, pane Spejble!

Spejbl: Říkala, říkala, ale stejně jako posledně jsi mu nakonec řekla, ať si dělá co chce, žano. Už minule jsem vás poučoval, že kamarád nenechá kamaráda, aby si ublížil. Ať už jde o míchání lahviček nebo hru se sirkami či zapalovačem, měla jsi mu v tom zabránit třeba i násilím!

Mánička: Ale vždyť já ho nepřeperu, nepřepřela bych ho posledně a ani dnes ne, pane Spejble.

Spejbl: Opět stačilo mě vzbudit Máničko. Hurvíněk už od posledně ví, že to není zrada, když mě takto abych tak řekl upozorníš, ale že to je pro jeho dobro a tak by ti také nic nevyčítal, že ne Hurvínku?

Hurvíněk: Sím ano, tedy ne, vlastně myslím ano, jako že ne, nevyčítal tatí!

Spejbl: A to Hurvínku, že jsi chtěl ten zapalovač rozbít jen kvůli tomu, abys mohl s Pradílkem a Čuřilem...

Hurvíněk: S Prudilem tatí.

Spejbl: Cože?

Hurvíněk: Ne s Pradílkem, ale s Prudilem, tatí!

Spejbl: Aha. Jen kvůli tomu, abys mohl s Prudilem a Čuřilem...

Hurvíněk: Čadílkem!

Spejbl: Ehm, cože?

Hurvíněk: Ne s Čuřilem, ale s Čadílkem, tatí!

Spejbl: Aha, ovšem. Rozbíjet zapalovač jen kvůli tomu, abys mohl do party s ... jak že se ti dva jmenují?

Mánička: Prosím Prudil s Čadilem, pane Spejble!

Spejbl: ...jen abys mohl do party s Prudilem a Čadílkem, to je pak ta velká hloupost úplně ještě větší, žano!

Hurvíněk: Jak to?

Spejbl: Provádět takovéhle nebezpečné kousky jen proto, aby s tebou někdo kamarádil a vzal tě do party, to nemá žádnou budoucnost. Buď s tebou chtějí kamarádit, nebo ne, žano. A né že s tebou budou kamarádit jen proto, že bouchneš zapalovač o zem. S Máničkou se také kamarádíš, a nemusel žádný z vás bouchat ničím o zem.

Hurvíněk: Já se stejně vsadil jen proto, že mě vyhecovali a říkali, že když to nedokážu, tak jsem sraubotka tatí.

Spejbl: Cože to jsi?

Mánička: Sraubotka, pane Spejble!

Spejbl: Co to má jako být?

Hurvíněk: To jako že jsem strašpytel, tatí.

Spejbl: Jo takhle. A proč si myslíš Hurvínku, že ten zapalovač „nebouchli“ o zem sami?

Hurvíněk: To oni přeci nemohli, oni už jsou v partě, tak proč by bouchali zapalovačem, aby se do party dostali?

Spejbl: To oni tě právě jen tak vyhecovali. Protože se to sami báli udělat, žano a napadlo je, že nějaký hlupáček, co se nechá zlákat řečmi o přijetí do party a obzvláště pak řečmi o tom, že je zbabělec, to udělá za ně, aniž by to pro ně bylo nebezpečné. Naopak to chce mnohem více odvahy říct, že to vůbec nejsi zbabělec, když nejsi tak hloupý abys rozbíjel zapalovač, nebo si hrál se sirkami, když nevíš, co se všechno může stát, žano!

Hurvíněk: Když já jsem...

Spejbl: ... co kdyby ses popálil?
Mánička: To by bylo zlé!
Spejbl: To ano, ale hlavně zbytečné a také bolestivé! Už jsem vám to říkal, sirky a zapalovače nepatří dětem do rukou, takže co teď uděláte?
Hurvínek: Vrátime ten zapalovač tam kde jsme ho našli.
Spejbl: Šmankote...
Mánička: Tam kde jsme ho našli ho určitě nevrátíme pane Spejble, protože...
Spejbl: ...správně Máničko, protože proč?
Mánička: ...protože už přesně nevíme, kde to bylo pane Spejble.
Spejble: Šmankote, protože by ho mohlo najít nějaké jiné děcko, stejně neznalé nebezpečí, která hrozí při jeho používání, tak jako vy dva! Ten zapalovač mi dáte!
Hurvínek: Ale...
Spejbl: Žádné ale. To není žádná hračka, no tak, sem s ním!
Hurvínek: (Dá panu Spejblovi zapalovač). Síť tady.
Spejbl: Podívejme se, skoro plný. To by byla pěkná rána. Však já už se o něj postarám. Tak, teď běžte říct ... jak že jse jmenují ti dva?
Mánička: Myslíte Prudila s Čadilem pane Spejble?
Spejbl: Ano. Tak běžte říct Prudilovi s Čadilem, že se žádný ohňostroj konat nebude. A až příště najdete nějaké sirky nebo zápalky...
Hurvínek: (se uchichtne) To je přeci to samé tatí!
Spejbl: Co zase?
Mánička: Sirky jsou to samé jako zápalky, pane Spejble.
Spejbl: Radši si pamatujte oboje, aby jste mi příště netvrdili, že jste nenašli zápalky, ale sirky a proto jste neudělali, co jste měli, žano. Tak tedy, až příště najdete nějaké sirky, zápalky nebo zapalovač, uděláte co?
Hurvínek: Tak ti je přineseme.
Spejbl: No to je také jedna z možností, ale nemusíte mi nosit všechny, žano. Já je nesbírám. Jsou přece i jiné možnosti.
Hurvínek: Jaké?
Spejbl: Jaké, jaké? Zkuste něco vymyslet také sami. Nemusíte je nosit jen mě, můžete je předat nějakému jinému důvěryhodnému dospělému, třeba policistovi, té paní v zelenině, jak tam chodíme nakupovat a podobně. A to není všechno, co můžete dál udělat?
Mánička: Můžeme je dát třeba i panu Jitničkovi z řeznictví, vidíte pane Spejble?
Spejbl: Ano, to můžete, nebo?
Hurvínek: Nebo paní Hladké z potravin...
Spejbl: Nebo všem ostatním, ke kterým chodíme nakupovat, žano. Tu paní v zelenině jsem zmínil jen jako názorný příklad, obecně jsem důvěryhodnou osobou myslel policistu, prodavače, maminku s kočárkem, pošťáka a tak dále.
Hurvínek: No jo, ale co když žádný důvěryhodný dospělý nebude zrovna k mání?
Spejbl: Šmankote Hurvajz, důvěryhodný dospělý není žádné nedostatkové zboží a kdyby jste přeci jenom žádného dospělého zrovna neviděli, tak můžete ty nalezené sirky nebo zapalovač také hodit do kontejneru nebo je prostě necháte ležet.
Mánička: Nebo zápalky.
Spejbl: Co je zase se zápalkami?
Hurvínek: Že jsi zapoměl hodit do kontejneru nebo nechat ležet ještě ty zápalky!
Spejbl: Pro pána krále, kde jsem nechal ležet zápalky?
Hurvínek: Ale nikde, ani pro krále, ani pro pána. Jak jsi říkal, že můžeme ty nalezené sirky nebo zapalovač vyhodit do kontejneru nebo je nechat ležet, tak jsi zapoměl zmínit zápalky!
Mánička: Ano, přece jste říkal, že si máme pamatovat obě, jak sirky, tak zápalky.
Spejbl: Jo takhle. A co kdybych ty zápalky zapoměl třeba na lince? Co by jste dělali?

Hurvínek: Vždyť ty ale žádné zápalky nemáš. Jsme ti dali zapalovač, přeci!
Mánička: Ano, my jsme vám žádné zápalky nedávali, my jsme vám přeci dali zapalovač.
Spejbl: Dobrá jak chcete, co kdybych tam zapoměl zapalovač, na té kuchyňské lince?
Hurvínek: Tamhle?
Spejbl: Co je zase za otázku? To je snad jedno, ne?
Mánička: To teda není pane Spejble, protože kdyby jste ho zapoměl támhle, tak si toho nevšimneme, protože tam nahoru nevidíme. Ale támhle bychom ho viděli.
Spejbl: Tak kdybych ho zapoměl támhle?
Hurvínek: To by jsme tě na něj upozornili tatí, nebo bychom ho vyhodili...
Spejbl: Ne, to by jste ho teda nevyhodili!
Hurvínek: Oprava, tak bychom ho nevyhodili!
Mánička: Proč ne, pane Spejble? Vždyť jste říkal, že ho můžeme i vyhodit.
Spejbl: Když ho najdete na ulici, tak ano. Ale když najdete ležet sirky, zápalky nebo zapalovač doma, tak je tady mám zřejmě proto, že je potřebujeme, žano. Proto mě jenom upozorníte, abych je uložil na nějaké místo, kde se k nim nedostanou děti!
Hurvínek: Jaké děti by se k nim mohly dostat, kromě mě s Máničkou tatí? A my už víme, že si s nimi nesmíme hrát, že to můžeš jen ty.
Spejbl: To sice ano, ale nikdy nevíte, jaká může přijít pohroma..., ehm tedy návštěva. A co kdybych nebyl doma?
Mánička: Proč by chodila návštěva, když nejste doma, pane Spejble?
Spejbl: Ale né návštěva. Co kdybych nebyl doma, a vy jste si všimli, že jsem zapoměl na lince zapalovač?
Hurvínek: Tak bychom tě na to neupozornili.
Spejbl: Ale upozornili...
Hurvínek: ...ale neupozornili...
Spejbl: Ale upozornili...
Hurvínek: ...ale neupozornili...
Mánička: Jak bychom vás mohli upozornit, když nejste doma, pane Spejble?
Spejbl: Nechte mě konečně domluvit. To je jasné, že když nejsem doma, tak mě neupozorníte, ale upozorníte mě později, až budu doma, žano. A ve všech případech platí že...
Hurvínek: Že?
Spejbl: Cože?
Hurvínek: Ve všech případech platí že?
Spejbl: Aha, ovšem. Ve všech případech platí že si nebudete sirky, zapalovač ani zápalky strkat do kapes, ani za účelem pozdějšího předání důvěryhodnému dospělému, jak jsme se o tom bavili!
Mánička: Proč ne?
Spejbl: Protože na ně můžete zapomenout. A vždy to svádí k nebezpečné hře.
Hurvínek: K jaké hře?
Mánička: K nebezpečné říkal pan Spejbl.
Spejbl: Ano, k nebezpečné hře.
Hurvínek: Ale k jaké tatí?
Spejbl: Šmankote k jaké, k jaké? Je spousta nebezpečných her se zápalkami, sirkami nebo se zapalovačem, žano.
Hurvínek: To my víme taky, ale jakou máš konkrétně na mysli?
Spejbl: Hru, jakou mám na mysli?
Hurvínek: Sím ano.
Spejbl: Nebezpečnou, se zápalkami?
Hurvínek: Nebo se sirkami.
Mánička: Nebo se zapalovačem.
Spejbl: To si snad umíte představit ne? Proč bychom se měli bavit o nějaké konkrétní hře?

Mánička: Kvůli tomu názornému příkladu.
Hurvínek: Sím ano tatí, z názorného příkladu se to vždycky lépe pamatuje.
Spejbl: Na to zapomeňte, já taky nic názorně zapalovat nebudu. Ale takovou nebezpečnou hru může být, že si budete jednoduše se zápalkami škrtat.
Hurvínek: Jé, co může taková zápalka udělat tatí? Vždyť ta někdy nezapálí ani svíčku.
Spejbl: Ale nezapálí, žejo, protože to neumíš. Ty svíčku buď zapaluješ v průvanu žano, nebo tak pomalu že ti ta sirka vyhoří dřív než se otočíš ke svíčce. I když je pravda, že těm co sirky, zapalovače a ostatní zápalky nepatří do rukou, těm vždycky hoří nejlépe.
Mánička: A kdo za to může, pane Spejble?
Spejbl: Jo, kdo za to může. Za to může ten, jak dělá nashvály...
Hurvínek: Prudil?
Spejbl: Ale né, toho nemyslím!
Mánička: Tak to může být už jen Čadil, pane Spejble. Ten dělá ještě větší naschvály, než Prudil.
Spejbl: Ne, toho také nemyslím, já myslel zá...
Hurvínek: Zazdila? Ten to nemůže být tatí, i když to tak nevypadá, on je celkem hodný a žádné naschvály on nedělá.
Spejbl: Ale ne Zazdila, zákon schválnosti. Ten za to může!
Mánička: Aha.
Spejbl: Vždyť to znáte, jak to dopadá, když chci na Vánoce zapálit svíčky na vánočním věnci...
Hurvínek: (se rozchechtá)
Spejbl: Co se ti zase nezdá?
Hurvínek: Vždyť už několik let máme věnec se svíčkami elektrickými, proč by jsi je zapaloval.
Spejbl: Šmankote, tak tedy určitě si pamatujete, jak to dopadlo, když jsem chtěl před pár lety zapálit, tehdy ještě klasické svíčky na vánočním věnci. To se to povedlo až s nějakou šestou či sedmou sirkou, žano. Ale když by si takhle škrtalo nějaké malé dítě, tak mu jako naschvál chytne každá sirka.
Mánička: Proč zrovna malé dítě, pane Spejble?
Spejbl: No vám se to může stát taky. Malé dítě jsem řekl, protože to z toho ještě nemá rozum a proto je tak nebezpečné nechat někde ležet zápalky. Vy už by jste z toho měli mít rozum, ale to neznamená, že tím škrtáním nezpůsobíte požár z nedbalosti, že ano.
Hurvínek: Jakto? Z nedbalosti?
Spejbl: No třeba si zapálíte svíčky na tom vánočním věnci, s těmi klasickými svíčkami a odejdete si hrát. Zapomenete na to a hle, po nějaké době svíčky vyhoří natolik, že chytne celý věnec, od něho stůl na kterém stojí a tak dále.
Hurvínek: To že by se mohlo stát?
Spejbl: No to víš že ano. Nebo když si takové děcko bude hrát se sirkami v blízkosti lesa, navíc ještě v létě, to pak může shořet celý les!
Mánička: Vážně?
Spejbl: No vážně. To je pak sice pěkné nadělení, ale pořád je to lepší, než když se těmi sirkami nebo důsledkem vzniklého požáru, zapálíte sami!
Mánička: To by bylo zlé!
Hurvínek: To už říkáš dneska aspoň po třetí ne? To víš, že by to bylo zlé. A co potom tatí?
Spejbl: Po čem?
Hurvínek: Po tom co by jsme se zapálili?
Spejbl: Proč by jste se zapalovali?
Mánička: Přeci při té hře se zápalkami.
Hurvínek: Ano a nebo důsledkem požáru, který jsme založili při té hře na škrtání.
Spejbl: Jo vy chcete vědět, co máte dělat, kdyby jste se zapálili?
Mánička: Ano.
Spejbl: No dobře, tak dejme tomu, že si Mánička hraje se sirkami a přitom si nechtěně zapálí

svetr. Co by jsi měla Máničko v takovém případě dělat?

Mánička: A nemohlo by se to stát Hurvínkovi? Já už jsem se posledně přeci topila, když jsme se učili co dělat, když se někdo topí.

Hurvínek: To si teda pleteš Máni, protože to jsme se topili všichni tři, hezky popořádku, žano. To se teď budeme také všichni zapalovat tatí? Pěkně popořádku.

Spejbl: Co to zase plácáš. Proč bychom se všichni zapalovali? Prostě si představte, že, dobře Máničko, tak tedy Hurvínkovi chytne svetr, když si hrál se zápalkami. Co by měl udělat?

Hurvínek: Jaký tatí?

Spejbl: Co jaký zase?

Hurvínek: Jaký svetr, já přeci svetr nenosím.

Spejbl: Šmankote tak košile. A odpovězte konečně na otázku. Jak by jsi měl správně zareagovat Hurvínku?

Hurvínek: Skočil bych do vody, tatí.

Spejbl: A co když v blízkosti žádná voda, do které by jsi skočil, ani kterou by ses polil, nebude?

Mánička: Tak by měl pane Spejble asi rychle utíkat někam, kde je, vid'te.

Spejbl: V žádném případě Máničko. Tím během by totiž způsobil, že by se ta hořící košile rozhořela ještě víc, protože vítr co?

Hurvínek: Fouká!

Spejbl: Ano, a tím foukáním co?

Mánička: Tím foukáním, tím foukáním se dělá průvan, pan Spejble.

Spejbl: Ježkovy oči...

Hurvínek: Ježkovy oči, tedy nedělá tatí. Já tedy aspoň ještě žádný vítr dělat ježkovy oči neviděl...

Spejbl: Ale já chtěl slyšet, že vítr podporuje hoření. Copak jste si nikdy nevšimli, jak když při opékání vuřtů zafouká oheň...

Hurvínek: (Se zachichotá)

Spejbl: Tedy vítr, žano, tak ten vítr...

Hurvínek: Co ten vítr?

Spejbl: Tedy ten oheň, zesílí. A s tím během je to stejné, když poběžíte s hořícím oblečením, tak ten oheň akorát zesílí a ještě víc se popálíte, proto radši co?

Hurvínek: Tak půjdu pomalu? Aby se tím jak běžím, ten oheň nerozhořel ještě víc.

Spejbl: Kdepak. Když na tobě bude hořet oblečení, ať už z jakéhokoliv důvodu, tak se zastavíš tam kde jsi. Tedy pokud to nebude uprostřed hořícího pokoje, samozřejmě. Takže se zastavíš, rukama si zakryješ obličej, aby ti ho plameny nepopálily, lehneš si a budeš se kutálet ze strany na stranu a tím ten oheň udusíš.

Hurvínek: Aha. No jó, ale co když mi budou hořet ruce, nebo rukávy tatí? To bych si pak ten obličej teprve popálil.

Spejbl: Když ti budou hořet ruce, nebo rukávy, tak si obličej zakrývat co? Máničko?

Mánička: Když ti budou hořet ruce, nebo rukávy, Hurvínku, tak si nemůžeš obličej zakrýt rukama, protože by jsi se popálil. Takže si obličej musíš zakrýt nohou...

Hurvínek: Copak jsem opice? Já nevím jak ty, ale já si obličej nohou rozhodně nezakryju...

Spejbl: Šmankote, tak si obličej rukama zakrývat nebudeš! Teď už tedy víte co dělat, když se vám stane takováto nehoda. Co by jste ale udělali, kdyby jste viděli, jak hoří oblečení někomu jinému, kdo neví, jak se má zachovat a začne třeba utíkat? No? Po... (snaží se napovědět)

Mánička: Po...?

Hurvínek: Po...poradili bychom mu, aby neutíkal, tatí.

Spejbl: To je sice správně, ale je velmi nepravděpodobné, že člověk, kterému hoří oblečení bude poslouchat vaše rady když bude ještě ke všemu v panice utíkat žano. Já měl na mysli, že ho musíte povalit. Jinak řečeno, donutit ho, aby se zastavil, lehnul si a začal

se kutálet, jak jsme si řekli, že by jste to udělali, kdyby hořelo oblečení na vás samých.

Mánička: Ale jak ho máme donutit, aby se zastavil, lehnul si a kutálel se, pane Spejble, když bude zpanikařený?

Hurvínek: Co je to zpanikařený?

Spejbl: Že bude panikařit, jak jsem říkal. Že nebude vůbec schopen rozumně uvažovat a řešit tu nenadálou situaci, žano.

Hurvínek: Jakou nenadálou situaci?

Spejbl: Šmankote, přeci tu že mu hoří oblečení. Ale abychom to zase nezamluvili. Donutíte ho, třeba i násilím, žano. Na nějaké přemlouvání není čas. Musíte ho uhasit co nejrychleji.

Mánička: A co když se nebude moci sám kutálet, pane Spejble? Co když už bude popálený?

Spejbl: To je správná otázka, Máničko. Kutálení se není jediný způsob, jak na sobě uhasit hořící oblečení, ale také můžete co?

Hurvínek: Také ho můžeme polít vodou tatí.

Spejbl: Ano, to je zřejmě nejrychlejší a nejspolehlivější způsob. Ale vodou s sebou nenosíte vždycky, žano.

Hurvínek: Já tedy téměř vždycky tatí.

Spejbl: Ale, kdybys nepovídal. Také vám ta voda nemusí stačit. Pak by jste udělali co?

Hurvínek: Pak bychom udělali co?

Spejbl: To chci vědět já od vás. Když se kutálíte, tak uhasíte oheň vlastně čím?

Mánička: Asi tím kutálením, pane Spejble.

Spejbl: To je snad jasné, že když se snažíš uhasit tím, že se kutálíš ze strany na stranu, tak uhasíš kutálením, ale proč, žano. To jsem chtěl vědět.

Hurvínek: Proč tatí?

Spejbl: Co proč?

Hurvínek: Proč se tím kutálením uhasíme?

Spejbl: Přeci proto, že tím jak se kutálíte, zamezíte ohni v přístupu vzduchu. Odstraníte tedy jednu stranu z ohňového trojúhelníku, o kterém jsme se posledně bavili. A když není trojúhelník kompletní, tak oheň co?

Mánička: Nemůže hořet, přeci.

Spejbl: Správně. A stejným principem uhasíte i člověka, který se nemůže kutálet. A jak?

Hurvínek: Budeme s ním kutálet sami.

Spejbl: To se ví, a přitom vám od něj také chytanou rukávy, žano. Já jsem chtěl slyšet, že ho přikryjete nějakou vhodnou textilií, například dekou, pokud ji budete mít po ruce. Nebo bundou, mykynou a tak. Tím také zamezíte přístupu kyslíku, který je potřeba k hoření a oheň uhasíte. Ale pozor, pozor...

Hurvínek: Aha, aha, je v tom nějaký háček, vid' tatí?

Spejbl: Ano, přikryjete ho vhodnou textilií...

Mánička: To je jaká, pane Spejble?

Spejbl: To bych vám hned řekl, kdybys mě nepřerušila Máničko. Vhodná, tedy textilie, jak už jsem řekl je například deka, bunda, mykyna a tak podobně, ale nesmí být vyrobeny z umělých hmot.

Mánička: Proč ne, pane Spejble?

Spejbl: No jednak proto, že umělé hmoty produkují spoustu jedovatých zplodin, ale také proto, že se teplem taví a to by se potom tomu postiženému mohly vtavit přímo do kůže. Nehledě na to, že takové textilie vyrobené z umělých hmot výborně hoří a mohlo by se vám stát, že než by jste s nimi někoho uhasili, tak by vám začaly také hořet. Mezi takové textilie patří například, Hurvíнку?

Hurvínek: Já mezi ně nepatřím, tatí!

Spejbl: Šmankote, copak ty se považuješ za textil?

Hurvínek: Ne!

Spejbl: No tak vidíš. Já jsem chtěl, abys mi řekl jaké textilie vyrobené z umělých hmot znáš?
Hurvínek: To já přesně nepoznám, tatí. Mě připadají všechny textilie stejné.
Spejbl: A co ty, Máničko?
Mánička: Já myslím, že třeba některé typy společenského blečení, pane Spejble.
Spejbl: Ano, správně. Vidíš Hurvíнку, tady je vidět, že Mánička se vyzná...
Hurvínek: Vždyť je to ale také ženská. Ale my muži, máme úplně jiné starosti, než hadry...
Spejbl: A nejvíc jich máš momentálně s protipožární výchovou, žano. Jak jsi správně řekla, Máničko, některé typy společenských oděvů jsou vyrobeny z umělých hmot. Takové kalhoty, nebo saka, vyrobené z umělých hmot, to je vůbec to nejhorší, co můžete mít při požáru na sobě!

Hurvínek: Proč tatí?
Spejbl: Teď jsem to povídal, a vysvětloval. Protože přeci proto, že se vám vlivem velkého žáru doslova přivaří do kůže.

Mánička: A jaké oblečení je nejlepší?
Spejbl: Podívejte děti, nerad bych, abychom se s tím naším rozhovorem dostali do nějakého obchodu s oblečením. Nejlépe odolává teplu bavlna...

Hurvínek: Vážně tatí?
Spejbl: No ovšem. Proto také hasiči nosí pod svými zásahovými obleky bavlněná trička, ponožky a jiné spodky či svršky.

Mánička: A jak to všechno víte?
Spejbl: Naš známý pan Chladil je přeci hasič. Tuhle mi o tom povídal. Ale nechme už textilie textiliemi. Ještě mi řekněte, co uděláte když se vám podaří uhasit to oblečení, co hořelo ať už na vás samých, nebo na někom jiném? Zkontrolujete, jestli nejste po?

Hurvínek: Jestli nejsme po obědě. A co když nebudeme?
Spejbl: Ale né, po obědě. Jestli nejste popálení! Nebo ten, co jste ho uhasili. A kdyby jste byli?

Mánička: Tak to by bylo zlé!
Hurvínek: Umiš říct i něco jiného, než že by to bylo zlé?
Mánička: Umím, že by to bylo špatné!
Spejbl: No tak se nehádejte děti. Pokud by jste byli popálení, tak se co?
Mánička: Přeci ošetříme. To je jasné.
Spejbl: Ano. A jak, to by jste si měli pamatovat z těch dob, když jsem se vám snažil vtlouct do hlavy základy první pomoci.

Hurvínek: Ovšem že si to pamatujeme tatí.
Spejbl: No to je dobře. Ale pro jistotu, opakování je, jak se říká, matka moudrosti, žano. Tak si to zopakujeme!

Hurvínek: Tak nám to zopakuj tatí.
Spejbl: Proč já bych vám to měl opakovat?
Hurvínek: Protože opakování je, jak se říká, matka moudrosti, žano.
Spejbl: Jo tak. No dobře, tak já začnu, ale pak hned budete pokračovat vy. Zopakujeme si ale jen ošetření popálenin do prvního stupně, takových lehčích. Více si vás prozkouším později, dnes už bych to asi psychopaticky nezvládl. Pro ošetření popálenin do prvního stupně platí takových pět kroků...

Hurvínek: Jak tomu postiženému pomůže, když udělám pět kroků tatí?
Mánička: Ale né ty Hurvíнку, ten postižený musí udělat pět kroků, proč by jsi je dělal ty, když vůbec nejsi popálený?

Spejbl: Šmanote, pěti kroky myslím, že to popálení ošetříte pomocí abych tak řekl pěti kroků, tedy pěti činností, které uděláte. A první z nich je, že popálených ploch se pokud možno nebudeme dotýkat, nebudeme přes ně přetahovat ušpiněnou látku, například ohořelý rukáv a nebudeme je ničím zasypávat ani do nich vtírat žádné masti nebo oleje. Pokračuj dál Máničko.

Mánička: Pak bych pane Spejble na ty popálená místa dala něco studeného.

Spejbl: Ano, přesněji řešeno, popálená místa ponoříme do studené vody, nebo ještě lépe pod proudící studenou vodu na dobu 10 až 20 minut dokud se nezmírní bolest. Co dál, Hurvíнку?

Hurvínek: Teď by to chtělo nějak zakrýt, aby se nám tam nedostaly nečistoty.

Spejbl: Kam jako?

Hurvínek: Přeci na ta popálená místa.

Spejbl: Jo tam, správně. Zakrýt a čím například.

Mánička: Obvazem.

Spejbl: A když ho nebudeme mít?

Hurvínek: Tak třeba kapesníkem.

Mánička: Čistým jsi zapoměl dodat Hurvíнку.

Hurvínek: To je jasné, když nechci, aby se mi tam dostaly nečistoty, tak přeci nebudu požívat posmrkaný špinavý kapesník Máni.

Mánička: Já tedy u tebe aspoň žádný čistý kapesník ještě neviděla.

Spejbl: Tak to by stačilo, ne? Když si tedy to zranění takhle pěkně a správně ošetříte, tak o něm také nikdy nezapomenete říct svým rodičům.

Hurvínek: Vždycky tatí?

Spejbl: Ovšem že vždycky, teď jsem to povídal.

Mánička: A co ten popálený bude nějaký starší pán na ulici, ten o tom také musí říct rodičům?

Hurvínek: To je nějaké divné tatí ne? Vždyť ti jeho rodiče mohou být už velmi staří, nebo bydlet hrozně daleko, takže...

Spejbl: Omlouvám se, moje chyba. Samozřejmě, že pokud se jedná o dospělého, tak ten to rodičům říkat nemusí. Ale řeknete jim to vždy, dokud jste ještě nesvéprávní a dokud za vás rodiče zodpovídají. Jasně?

Hurvínek: Teď už ano.

Mánička: A co je ten poslední krok pane Spejble? Mě tedy už nic nenapadá.

Spejbl: Vážně, tebe také ne, Hurvíнку?

Hurvínek: Mě také ne tatí.

Spejbl: To se divím, to se divím. Vždyť je to přeci tak jasné. Vždycky jsme tím končili naše rozhovory o první pomoci.

Hurvínek: Jsem to už nějak pozapoměl tatí.

Mánička: Proto si to také opakujeme Hurvíнку.

Hurvínek: Tak čím že jsme to končili ty naše rozhovory o první pomoci, tatí?

Spejbl: Přeci tím, že zavoláte pana doktora, pokud je to potřeba.

Hurvínek: A kdy je to potřeba?

Mánička: V případě těch popálenin přeci.

Spejbl: Ano, ale ne vždycky. Nebudete chodit k doktorovi nebo ho volat, když se spálíte o svíčku a uděláte si malý puchýř, žano, ale...

Mánička: A jak tedy poznáme kdy už ano, a kdy ještě ne?

Spejbl: No obecně je to tak nějak závisí na vašem úsudku, ale když se bavíme o těch popáleninách, tak si pamatujte, že jestliže mají ty popáleniny rozsah větší než velikost dlaně...

Hurvínek: No jo, ale co když se popálím někde jinde?

Spejbl: Jak někde jinde?

Mánička: Hurvínek asi myslí, někde jinde než na dlani?

Spejbl: Šmankote, ukaž mi dlaň!

Hurvínek: Proč tatí?

Spejbl: Neremcej a ukaž mi dlaň!

Hurvínek: Tady.

Spejbl: No tak se podívej, vidíš jak máš asi velkou dlaň?

Hurvínek: Ano, přibližně stejně jako tu druhou.

Spejbl: Správně, tak když budeš mít nějakou popáleninu podobně velkou, tak vždycky

zavoláš pana doktora, nebo ho navšívíš.

Hurvínek: A to musí být všechny, nebo aspoň jedna tatí?

Spejbl: Jak jako všechny?

Mánička: Hurvínek asi myslí, jestli máme jít za dokorem když máme jednu popáleninu velkou jako dlaň a zbylé malé, nebo jestli musí být všechny velké jako dlaň? No co když se popálíme na více místech?

Hurvínek: Nebo víckrát?

Spejbl: Jak to zase myslíš víckrát?

Hurvínek: No víckrát. Kdybych se třeba popálil málo, kdy bych ještě k tomu doktorovi nemohl, tak bych se pak mohl omylem popálit ještě jednou a víc, abych k tomu doktorovi mohl. I když to vlastně nevím, jestli bych mohl, když by ta první popálenina nebyla velká jak vchod do metra...

Spejbl: Šmankote, ovšem že stačí jedna velká popálenina. Ale i když se popálíte na více místech, třeba v důsledku toho že vám chytlo oblečení...

Hurvínek: Co chytlo?

Spejbl: Plamen chytlo, tedy plamenem, žano. A nepřerušujte mě pořád. I když budete mít více malých popálenin, protože na vás chytlo oblečení, za návštěvu doktora vám nikdo hlavu neutrhne a radši si za tím doktorem dojdete, jasné?

Mánička: Ano pane Spejble.

Spejbl: A tobě Hurvíнку?

Hurvínek: Jasné tatí.

Spejbl: Dobře. A teď, protože opakování je, jak se říká, matka moudrosti, tak mi hezky zopakujete, co jste se dnes dozvěděli. Abychom byli ještě moudřejší, žano. Tak tedy když najdete sirky, zapalovač nebo zápalky uděláte co?

Hurvínek: No jo tatí, ale to byly jenom čtyři kroky!

Spejbl: Co zase?

Mánička: Jste říkal, že tu popáleninu ošetříme pomocí takových pěti kroků, a my jsme si říkali jen o čtyřech.

Spejbl: Copak se nemohu přepočítat? Ale teď mi radši zopakujte, co jste se dnes naučili.

Mánička: Když najdeme sirky, zapalovač nebo zápalky, tak je buď hodíme přímo do kontejneru na odpadky, nebo je předáme nějakému důvěryhodnému dospělému a nebo je necháme ležet, tam kde jsou.

Spejbl: Správně. A když se to stane doma?

Hurvínek: Tak tě upozorním, abys jsi je uklidil na nějaké bezpečné místo, kde by tě nelákaly k nebezpečným hrám.

Spejbl: A když nebudu doma?

Mánička: Tak vás Hurvínek upozorní hned, jak domu přijdete, pane Spejble.

Spejbl: Správně. A co nikdy nedělají děti se sirkami, zapalovačem nebo zápalkami?

Hurvínek: Nehrají si s nimi a ani si je nedávají do kapsy. Ani pro účely pozdějšího odevzdání rodičům, protože by na ně mohli zapomenout a to vždy svádí k tomu, že si s nimi budou chtít hrát.

Spejbl: A jak se zachováte, když se vám stane, že vám začne hořet oblečení, které máte na sobě?

Hurvínek: Máničko!

Mánička: Co já Hurvíнку? Proč to neřekneš ty?

Hurvínek: Protože když se ta'ulda ptal, tak se koukal na tebe.

Spejbl: Ale otázku jsem dával vám oboum, je přeci jedno, kdo na ni odpoví, Máničko.

Mánička: Dobře. Tak tedy když nám začne hořet oblečení, tak neutíkáme, zastavíme se, lehne si, zakryjeme si rukama obličej, tedy pokud nám nehoří rukávy a budeme se kutálet, abychom plameny udusili.

Spejbl: Velmi správně. A proto si budeme pamatovat jedno krátké a důležité heslo: Zastav se, lehni si, kutálej se! A co když uvidíme, že oblečení hoří někomu jinému a on

zpanikaří a nezachová se podle tohoto hesla, Hurvíнку?

Hurvínku: Nejdřív ho musíme donutit, aby se zastavil a lehnul si. Případně ho zastavíme a povalíme násilím. Pokud budeme mít po kapsách dost vody, tak ho polijeme a pokud ne, udusíme oheň tak, že postiženého přykryjeme dekou, budnou nebo nějakou jinou textilií, co bude zrovna po ruce. Ta nesmí být ale vyrobená z umělých hmot.

Spejbl: Ano, přesně tak. A co uděláme s případnými popáleninami?

Mánička: Rozhodně nebudeme na popálená místa šahat, přetahovat přes ně špinavé oblečení jako například ohořelý oděv...

Spejbl: Pokud to není nezbytně nutné, jsme ještě zapoměli dodat Máničko. Ale pokračuj, pokračuj!

Mánička: Pokud to není nezbytně nutné, nebudeme přetahovat ohořelý oděv přes ty místa, popálená a taky je nebudeme ničím zasypávat ani je nebudeme mazat žádnými oleji či mastmi.

Hurvínek: Kdepak, místo toho ta popálená místa co nejdříve ponoříme do studené vody, nejlépe tekoucí, na dobu, než se zmírní bolest, ale minimálně na 10 až 20 minut.

Mánička: Ano. A potom popáleniny překryjeme čistým obinadlem, kapesníkem nebo třeba kouskem prostěradla.

Hurvínek: A pokud bude popálenina větší než vchod do metra, ehm, tedy než velikost dlaně ruky, rychle zamíříme k paní doktorovi.

Spejbl: Ano, vidíte jak si hezky pamatujete, když si takhle opakujeme. A teď už běžte konečně říct těm dvěma...jak že se jmenují Máničko?

Mánička: Kdo pane Spejble?

Spejbl: Ten jak se s nimi Hurvínek vsadil?

Hurvínek: Jo, ty myslíš Prudila s Čadilem?

Spejbl: Ano, tak těm běžte říct, že žádný cirkus nebude...

Hurvínek: Jaký cirkus?

Spejbl: Myslím obrazně, žano. Prostě jim vyřídíte, že žádný zapalovač bouchat nebudete a poučte je také, jak to může být nebezpečné, když to nevědí!

Mánička: Jak víte, že to nevědí, pane Spejble?

Spejbl: Protože kdyby to věděli, tak by se s vámi nevsadili, žano. Copak vy by jste se vsadili znovu, po tom co jsme si tady řekli?

Mánička: Já tedy určitě ne pane Spejble.

Hurvínek: Já také ne tatí.

Spejbl: No tak vidíte. Tak už jděte. Já tady musím ještě vyřešit jeden kriminální případ na straně 23 v té knížce, co mi ve spánku spadla támhle pod křeslo.